

Dit is een kinderversie van het verhaal “Het oude konijn en de olifanten” uit het boek “Vertellingen uit de Karavanserai” door Lut Baten en Leila Besharat. Deze tekst kan je integraal delen met geïnteresseerden met vermelding van de auteurs.

Het boek wordt uitgegeven door Uitgeverij sterck&devreese, en is binnenkort te verkrijgen o.a. bij De kleine Johannes, Leuven.

Kinderversie van het verhaal “Het oude konijn en de olifanten” © 2021 by Lut Baten is licensed under CC BY-NC-ND 4.0. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

HET WIJZE KONIJN EN DE OLIFANTEN

Er woonde een groepje konijnen aan de oever van een grote rivier, ze huppelden dagelijks naar de waterkant om er te drinken van het heldere, koele water. De konijnen moesten wel heel voorzichtig zijn, want er lag altijd wel een vijand op de loer. De maan hielp hen steeds, want **bij** schemer, **'s ochtends** en **'s** avonds, was ze er altijd **wel** om licht te geven.

De maan was hun godin... **'s Avonds keken de konijnen graag naar die glinsterende, mooie bal.** Eerst was de maan een dun boogje, **daarna** groeide zij en was het net alsof ze boven de rivier in haar hangmat lag. **Nadien** werd ze nog groter en ronder, als een grote witte bol, **het was net alsof ze haar bad nam in het rivierwater.**

Op een avond toen de konijnen weer een frisse duik wilden nemen, hoorden ze een oorverdovend gedreun. Hun bruine oren stonden meteen rechtop, **ze spitsten de oren, wat was er toch aan de hand. Wat was dat kabaal? Donder? Het leek wel of het oorverdovende lawaai dichterbij kwam.** Hun konijnenhartjes klopten hevig! Enkele konijntjes staken hun **pluizige kopjes uit** hun konijnenpijp **en zagen** een grote kudde olifanten naar hun rivier drummen.

De konijnen keken **angstig** en hoopten dat de olifanten snel zouden wegtrekken. Maar niets daarvan. Ze bleven en maakten een hels kabaal en gespat. **Die avond logeerden de konijnen daar hoog op de heuveltop, ze durfden niet naar beneden toe. Ook de daaropvolgende dagen bleven ze verscholen toekijken vanop de heuvel. De olifanten kwamen drinken aan het koele water en genoten van het een frisse duik in het meer, vooral 's avonds want dan was het lekker rustig aan de waterkant.**

De konijnen vonden dat **maar niets, bah.... de olifanten maakten hun water smerig en vuil. Bovendien waren ze doodsbang om langs die grote en zware olifantenpoten heen te lopen. Neen hoor, zolang de olifanten daar bleven konden ze beslist geen bad meer nemen.**

Jeetje, zo kon het **toch** niet verder. **De konijnen dachten goed na en riepen een konijnenraad samen, ze** moesten een oplossing bedenken... Een oud, wijs konijn nam het woord.

"Vrienden, misschien weet ik wel raad?", sprak hij. **"Ik heb een plan om de olifanten te verdrijven ver weg van de rivier"**.

De konijnen keken verrast toe en vroegen: "Hoe dan?! Je bent toch niet sterk

genoeg wijs konijn? **Hoe ga jij die grote, wilde olifanten verslaan? Dat kun jij toch niet? zegt langoortje "Ben jij echt dapper genoeg om deze kolossen weg te jagen?"**

Het oude konijn schudde vastberaden zijn kop: "Toch wel. Ik heb een **ingenieus plannetje! Ik vertel het jullie zo meteen, eerst ga ik naar de heuvel om de olifanten toe te spreken. Het lukt me vast wel**".

Met een bang hartje keken de konijnen het oude konijn na. Wat zou hij doen? **Ze hoopten dat de maan hen zou bijstaan in nood.**

Het werd duister. De maan was vol en ze scheen in al haar pracht **en glorie** aan de hemel. Het oude konijn wapperde met zijn **lange bruine konijnenoren** naar de maan. **Hij rekende op zijn machtige godin die hoog aan de hemel scheen.** Hij klom de heuvel op en riep de olifanten, **het licht van de maan schemerde achter zijn lange oren.**

"Gegroet olifanten! Luister.... Ik ben gestuurd door de maan." zei het oude konijn zelfverzekerd.

De olifanten flapperden met hun lange oren, zo konden ze het onzekere konijnenstemmetje beter horen. Zagen ze daar in het volle maanlicht een pluizige konijnenvacht met lange oren?

Het oude konijn riep zo hard hij kon:

"Deze rivier is de heilige rivier van de maan. Wij, konijnen, moeten die beschermen. Pas op voor de maan. Zij kan heel gevaarlijk zijn, vooral als zij haar bad neemt. Ga **nooit dichtbij de maan** wanneer je haar in de rivier ziet want dan spreekt **ze** een vloek uit en dan word je blind, **blind van haar felle maanlicht.** Geloof je me niet? Ga dan **meteen** naar de rivier. Kijk en **ervaar** hoe **boosaardig** de maan **wel** kan zijn. **Maar wees toch maar voorzichtig en sla mijn goede konijnenraad niet in de wind.** "

Het oude konijn draaide zich om en liep de heuvel af. Hij riep de olifanten nog na: "Wat ik jullie zeg, is voor jullie **bestwil. Ga zo** snel mogelijk hier vandaan want er zullen verschrikkelijke dingen gebeuren. **Geloof me maar op mijn konijnenwoord en doe maar wat ik zeg!**"

De olifanten vormden een grote kring en begonnen te mijmeren over de raad die het oude konijn hen gaf. De oudste olifant zei:

"Belachelijk! Flauwekul. Wat beweert die domme, oude haas nu? Ha... Ha... Ha...!"

Een andere olifant zei:

"Misschien heeft hij wel gelijk".

De **olifantenleider** sprak de andere olifanten toe:

"Ja, misschien heeft die haas wel gelijk? Laat ons vanavond naar de rivier gaan en het maanlicht bekijken, dan kunnen we met onze eigen ogen aanschouwen of hij gelijk heeft."

Zo gezegd, zo gedaan... Die avond vertrokken alle olifanten naar de waterkant. **Eenmaal bij de rivier aangekomen stopte de olifantenleider en zei :**

"Blijven jullie maar even hier, ik ga wel alleen verder. Maar niet getreurd, ik laat jullie snel weten of oude haas gelijk heeft. "

De olifantenleider plonsde één poot in de rivier. Plots zag hij, verrast, de maan in het water. **De weerspiegeling van het maanlicht was groot, vol en rond.**

Hij dacht: "Zou het konijn toch gelijk hebben? Neemt de maan echt haar bad? Misschien **moet ik een slokje water drinken, dan kan ik met mijn slurf de maan voelen. Zou de maan echt zo boosaardig zijn zoals de oude haas beweert?"**

Olifant zette aarzelend enkele stappen in het donkere water, hij stak langzaam zijn lange slurf in het koele, glinsterende water. Meteen bewoog het maanlicht in het kabbelende water. De olifant stooft achteruit, de oude haas had gelijk, de maan was echt boos...

De olifant wist dat konijn gelijk had. Ik moet hier snel vandoor of ik word nog blind. Mijn ogen zijn nu al niet meer zo scherp, ik zie de maan wazig en donker. "

De olifant wist niet dat het zijn slurf was die het water had doen trillen. Hij kon het ook niet zeker weten, want Olifant zag alles wazig en donker. Hij had in het water geplonsd. Hierdoor was het water zo vuil en modderig dat niets nog helder leek. Olifant wist ook niet dat het niet echt de maan was in het water maar enkel een weerspiegeling ervan. Gezichtsbedrog... het leek net alsof de maan haar bad nam.

De olifantenbaas stapte terug naar zijn makkers en zei: "Beste vrienden! Konijn heeft gelijk. Het is beter om ver weg van hier vandaan te gaan. We zoeken een andere waterbron uit, de rivier is lang genoeg. " De volgende ochtend verhuisden alle olifanten naar een andere plek aan de lange rivier.

Dolgelukkig zochten alle konijnen naar de lekkerste worteltjes om het oude konijn te bedanken voor zijn durf en wijsheid.

En de maan? De maan bleef verder schitteren als een grote bol boven het water, als honderduizend glinstertjes in het heldere water.

Eerst werd de maan bol en rond, nadien werd ze weer smal en leek het net alsof de maan in haar hangmat hing.

Roerloos en tevreden keek ze stralend naar beneden..

De konijnen en de olifanten hadden elk hun plekje gevonden aan de waterkant.